

altså i langt højere grad end efter den gældende lov frigøres fra arbejderens arvelige dispositioner o. l.

3. Samtidig bør loven ændres således, at den både for så vidt angår ulykkestilfælde, skadelige påvirkninger plus erhvervssygdomme også omfatter *transport* til og fra arbejdet.

4. Der bør indføres en *omvendt bevisbyrde*, således at arbejdsgiveren skal bevise, at sygdommen ikke har noget med arbejdsforholdene at gøre.

5. § 3, stk. 2, bør gennemgå en kraftig revision. Den absurde bestemmelse i første punktum om *forsæt* må fjernes. Bestemmelsen må i øvrigt nyvurderes bl. a. i lyset af den voksende konflikt mellem reglerne om arbejderbeskyttelse og akkordjageriet.

6. Ifølge § 32, stk. 1, er retten til erstatning begrænset til tilfælde, hvor *forringelsen af erhvervsevnen* andrager 5 pct. eller derover, hvilket i praksis har vist sig at føre til afgørelser, der er urimelige. Bestemmelsen bør derfor ændres således, at begrænsningen slettes, eller således, at grundlaget for vurdering af forringelsen af erhvervsevnen revideres. I samme forbindelse må også nævnes, at forslagsstillerne ønsker en nærmere overvejelse af reglen i § 32, stk. 4, om 25 pct. nedsættelse af renten ved det fyldte 67. år.

7. § 36 bør ændres således, at betingelsen for *kapitalisering af erstatningsbeløbet* ved invaliditetsgrader på 50 pct. og derover lettes noget.

8. § 46 bør ændres således, at det under ingen omstændigheder kommer arbejderen til skade, at arbejdsgiveren unnlader at opfylde sin *anmeldelsespligt* efter § 45.

9. Loven bør ændres således, at den også kommer til at gælde erstatning for *svie, smerte, lyde og vansir*.

Ved 1. behandling oplyste *socialministeren*, at der var truffet foranstaltninger til nedsættelse af et udvalg med et kommissorium, der i høj grad dækker de synspunkter, der er indeholdt i forslaget, som også iøvrigt fik en velvillig modtagelse.

Socialudvalget afgav ikke betænkning om forslaget.